

Gary Chapman: *Manželství, po jakém jste vždycky toužili*

Mohu-li parafrázovat jeden biblický text, řekl bych „láska toleruje mnohé nedostatky“ (1. List Petrův 4,8). Mohu nabídnout příklad z vlastního manželství?

Byli jsme svoji několik let, když jsem si uvědomil, že moje manželka sice umí otvírat zásuvky, ale už je nedokáže zasunout zpátky. Nevím, jestli jsem byl během prvních tří nebo čtyř let vůči této zkušenosti slepý, nebo jestli se to u ní objevilo jako nový vzorec chování, ale každopádně mě to poměrně silně začalo dráždit.

Udělal jsem to, co jsem považoval za „vyzrálý“ přístup k věci. Se svou nelibostí v oné záležitosti jsem manželku seznámil a požádal ji, aby své chování změnila. Během následujícího týdne jsem pak pokaždé, když jsem vkročil do bytu, konal bedlivá pozorování. Ke svému ohromení jsem však žádnou změnou nezaznamenal! Pokaždé, když jsem uviděl otevřenou zásuvku, cítil jsem, jak to ve mně začíná bublat. Někdy došlo i k výbuchu.

Po několika měsících, během nichž se situace ani za mák nezměnila, jsem se rozhodl využít své výchovné odbornosti. Zároveň s přednáškou manželce názorně předvedu, „jak se to dělá“. Přišel jsem domů, vyndal jsem všechny věci z horní zásuvky v koupelně, zásuvku jsem vysunul, ukázal manželce malé kolečko na jejím dně - i s tím, jak zapadá do kolejničky - a důkladně jsem jí vysvětlil, jaký je to úžasný vynález. Teď už jsem si mohl být jist, že chápe, jak zásuvka funguje - a že to s celou záležitostí myslím opravdu vážně.

Další týden jsem dychtivě očekával předpokládaný posun v manželčině chování. Vůbec nic se však nezměnilo! Pak jsem jednoho dne přišel domů a zjistil jsem, že naše osmnáctiměsíční dcerka upadla a rozsekla si o okraj otevřené zásuvky koutek oka. Karolyn ji odvezla do nemocnice. Tam si prožila muka, když přihlížela, jak chirurg otevřenou ránu sešívá, a když se přitom v duchu sama sebe ptala, jestli malé nezůstane jizva nebo jestli nebude mít poškozený zrak.

Když mi celou anabázi vyprávěla, pozorně jsem poslouchal a přitom náležitě krotil své emoce. Jak jsem byl na sebe hrdý, že jsem vydržel a o otevřené zásuvce, která hrála v problému hlavní roli, se ani nezmínil! V duchu jsem si nicméně říkal: „Vsaďím se, že teď už bude zásuvky zavírat!“ Věděl jsem, že to pro ni bude rozhodující poučení. Teď má příležitost. Jenže Karolyn se nepoučila...

Asi za týden nebo dva po výše popsanych událostech jsem se přistihl, že se mi v hlavě honí myšlenka: „Nevěřím, že se má žena někdy změní!“ Posadil jsem se a analyzoval možnosti, jaké se mi nabízejí. Napsal jsem si je: 1) Mohu od ní odejít! 2) Mohu být pokaždé, když pohlédnu na otevřenou zásuvku, otrávený, a to od nynějška až do doby, než zemřu nebo než zemře ona, anebo 3) mohu manželku přijímat jako člověka, který prostě zásuvky nezavírá - a vzít na sebe úkol zavírat je sám.

Když jsem si tyto alternativy rozebíral, první možnost jsem ihned vyloučil. Pak jsem přesunul svoji pozornost k bodu číslo dvě a uvědomil si, že pokud budu od nynějška až do smrti pokaždé, když uvidím otevřenou zásuvku, otrávený, strávím poměrně značnou část svého života v mizerné náladě. Usoudil jsem tedy, že nejlepší možností je zařídit se podle bodu číslo tři. Přijmout tento jev jako jeden z manželčiných handicapů, se kterým se nedá nic dělat.

Dospěl jsem ke konečnému rozhodnutí a šel jsem to oznámit domů. „Karolyn,“ začal jsem, „rád bych ti něco řekl k těm zásuvkám.“

„Gary, prosím tě, nezačíněj s tím zase,“ zareagovala.

„Počkej, mám řešení. Od teďka si s tím už nemusíš dělat starosti. Už nikdy nemusíš žádnou zásuvku zavírat. Hodlám to pojmout jako součást svých povinností. S šuplíkovým problémem je konec!“

Od toho dne až do dneška mě otevřené zásuvky netrápí. Necítím žádné emoce, žádné nepřátelství. Prostě je zavřu. Je to moje práce. Mohu vám zaručit, že až dnes večer přijdu domů, bude se tam na mě přátelsky šklebit několik otevřených zásuvek. Já je jednoduše zavřu - a všechno bude zase v nejlepším pořádku.

Co chci tímto příkladem říci? Že v manželství více než jistě objevíte pár věcí, které se vám na vašem partnerovi či partnerce nebudou líbit. Může jít o to, jakým způsobem věší ručníky (anebo že je vůbec nevěší). Nebo to může být stanice „klasického rocku“, kterou si váš manžel pouští v autorádiu, sklon vaší ženy vás přerušovat v půli věty, to, že manžel zapomíná jména lidí, se kterými se setkal, anebo že nechává všude rozházené boty - o které vy pak zakopáváte...

Prvním bodem jednání bývá snaha o změnu na druhé straně. (Pokud se někdo dokáže změnit, proč ne? Je to maličkost a vy budete mít radost.) Mohu vás však ujistit, že se najdou oblasti, v nichž se váš partner (či partnerka) změnit nedokáže - anebo ani změnit nechce. A tím se dostanete do bodu, kdy platí, že „láska toleruje mnohé nedostatky“. O tom, zda dokážete partnera přijmout i s jeho chybami, nerozhodne nikdo jiný než vy.

Někteří z nás vedou už dvacet let bitvy o tak prosté věci, jako jsou otevřené zásuvky. Nemohl by právě teď nastat čas, kdy vyhlásíte příměří a sepíšete si seznam věcí, které prostě u svého životního druha přijmete jako jeho určitý handicap, se kterým nic nenaděláte? Nechci vás strašit, ale váš partner nikdy nebude dokonalý. A nikdy nebude dělat všechno právě tak, jak vy byste si to přáli.

A tak: Nejlepší možností je naučit se druhého v lásce přijímat - i s jeho možnými handicapami a nedostatky!